

YEDİ KİREMIT

Burası İstanbul... Beş katlı konutun balkonundan bakıyorum çerçeveye. Bir zamanların gecekondulu bile yapılması düşünölemeyen varoş ötesi yerde devasa konutlar yükselmiş...

Arkadaşım Gültekin'in evi bu konutun beşinci katında ve ikimiz söyleşmekteyiz; eski çocukluk, delikanlılık, Kadirli üzerine. Anılardaki sisler aralanıyor: Kâh hüzn, kâh tebessüm, kâh coşku beliriyor, mimiklerimizde. Toroslardandır Gültekin; Değirmendere Köyü'nden. O dağlı, ben ovalı. Amma, toraşan çağlarda Kadirli'de kesişti yollarımız. Günün olay yorumları, değişim, ekonomi vs.den delikanlı çağlarının anılarından çocukluğa doğru iniverdi söyleşi.

—Amma oyun oynardık ha!

diye söylendi. Gözlerinde bir sevinç ışığı belirdi birden.

—He... Oynardık... dedim.

—Hani, gamsız ve dertsiz günler geri gelse!

—Gelse...

Özlemiden olsa gerek. Hayıflanıp kederlendiğimi düşünöverdim.

—Sizin evin önündeki arsada neler yapardık!

Arsa, ev, Kadirli... Yakın geçmişte (altı yıl oldu) gittiğimde; ne ev kalmış, ne de arsa. Her yer plansız yapılaşmanın çirkinliği içinde.

—Arsa yok ki, oyunlar oynaya çocuklar. Deyiverdim.

—Kalmadı...

—Oyun da kalmadı gayri, yerini teknoloji aldı.

—Evet!

diye yanıtladı, Gültekin dalgınlaşiverdi. Çok uzaklardan geliyor gibiydi, sesi.

—Hele bir oyun vardı ki...

—Hangisi? dedim.

—Yedi Kiremit.

Düşündüm, anımsayamadım. Bütün belleğimi zorladım, yok!

—Nasıldı?

—Orta yere yedi tane kiremit üst üste konur, başında bir ebe bekler. Mahalle çocukları toplanır, sırayla kiremitlere taş atarlar...

—Peki, ebe seçilmez miydi? diye sordum.

—Elbette. Dedi.

—Nasıl seçilirdi?

diye sordum. Çünkü böyle oyunlarda ebe olmak kadar zor ve sıkıcı durum düşünölemez: Kimse gönüllü ebe olmazdı.

—Sözü geçen biri ebe seçmekle görevlendirilir. Zoraki olarak ebe olan, kiremitleri üst üste dizer ve arkadaşlarının taş atmalarını beklerdi. Kiremitleri vurup dağıttığımda, ebenin görevi kiremitleri eski haline getirmektir. O bu işle uğraşırken, kiremitleri vuran hızla gelip

ebeye vurur ve kaçar. Yakalanırsa, ebe o olur. Yakalanmazsa ebelik aynı kalır. Ebe, o zaman taş atanı sırtına alır ve kiremitleri dolandıktan sonra atış menziline kadar geri götürür. Bu esnada diğerleri boş durmaz, taşları yağdırırlar. Atılan taşlar ebenin ayağına, koluna, neresine denk gelirse değdi. Acılar ve yorgunluktan kan ter içinde kalırdı.

— Amma da zor oyunmuş...

—Elbette...

—Sonrası?

—Sonrası şu: Öyle anlar olurdu ki, ebe kimseyi yakalayamaz ve artık yorgunluktan hıntıbığı çıkmış durumda kalır.

—Oyunum hort! diye bağırır. Diğer çocuklar bir ağızdan:

—Cıllıma! derler.

—Cıllırım... Oyunum hor dedim ya!

—Cıllı cıllı cuvara vur g... nü duvara

“Duvar iki şak olmuş

Eli yüzü b.k olmuş.” diyerek tempo tutarlar. Ebe oyun alanını terk eder, ta ki evine kadar peşinden aynı tekerlemeyi söyleyerek giderler. Evine giren ebeyi tekrar oyuna döndürmek için de şu tekerlemeyi söylerler:

—“Ali Hanım

Pabucu yarım

Çık dışarı oynayalım...”

Gölmekten bir hal oldum. Kendi kendime tekerlemeyi söyleyerek gölmeye devam ediyorum ki hanımlar seslendi:

—Haydi, yaşlı çocuklar yemek hazır!

Meğer öylesine kaptırmışız ki kendimizi; sesimizin mutfaktan duyulacağını düşünememişiz bile. Hanımlar da tekerlemeleri söyleyerek gölüyorlardı.

Ya... İşte böyle çocuklar... Şu yaşımızda bile kolektif olabiliyoruz. Çocukluğumuzda zaten kolektif yapımız vardı. Kızdırdığımız arkadaşlarımızın gönlünü alırdık. Ertesi zamanlarda bir şey olmamışçasına oyunlarımıza devam ederdik. Şimdi? Ellerde atariler, evlerde bilgisayar oyunları, TV dizileri... Bırakın kolektivizmi, kendimize bile yabancı, bencil, tekil, sorumsuz kalarak yetişiyoruz. Hey büyükler! Kent yöneticileri! Size buradan seslenebilir miyim?

—Çocukluğumuzu çocuklarımıza devretmemize izin verir misiniz?

